

ТРАВЕНЬ 2020/2021 р.

9

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Леся Храплива

Великдень

Котилася писаночка
З гори на долину,
Прикотилась простісінько
До нас на гостину.

А за нею йде Великдень,
Несе білу Паску,
Дзвонить в дзони, розсипає
Радощі ласку.

Тамара Коломієць

Травень

А чим же місяць травень
Поміж братами славен?
Іде і весело співа,
Дощами землю полива,
Святковими піснями
І громом над полями.
Не з лійки-поливалки,
А з грозової хмарки.

Катерина Перелісна

І в серці радість

Співає жайворон з небес:
«Христос Воскрес! Христос Воскрес!»
У небо дзвін гуде з села:
«Христос Воскрес! Йому хвала!»

В промінні сонячна блакить:
«Христос Воскрес! Його хвалить!»
Журчить струмок – весняний дзвін:
«Воскрес Христос – Господній Син!»

Віра Багірова

Каштани світять

Каштани світять, як свічки,
Білогарячим цвітом,
Весна торкається руки
Усміхненого літа.

Летять метелики до них,
Немовби ангелята.
Паде між трав їх тихий сміх,
Щоб землю привітати.

На обкладинці журналу ма-
люнок Світлани Кім до казки
«Вовк і семеро козенят» з ви-
дання – Брати Грім: «Казки». –
Київ: «Веселка», 1985.

«Книги – це ріки, що наповнюють моря»

(Ярослав Мудрий, український державний діяч і полководець.
Великий київський князь)

Чи знаєте ви, що...

Винахідник їх ніколи не носив

Так і закріпилося в мові звична вже для всіх назва.

Компаньйон засновника фірми – кравець з Невади Якоб Девіс вигадав укріплювати кишені джинсів заклепками для кріплення кінської збруї. Запропонував використовувати заклепки на всіх джинсах. Міцні, комфортні і практичні штани дуже сподобалися лісорубам, фермерам і ковбоям.

Т. Полубко

Травень

Каштанчик свічками,
Кульбабка – ліхтарями
Присвічують,
Щоб травень святкував.
А він, наш кучерявий,
Зростив розкішні трави,
Ще й квіти
Поміж них порозкидав.
Ну, як тут не присвітиш?
Квітки збирають діти,
Вінки сплітають,
дякують йому.
Голівоньки квітчають
І пісеньки співають,
Звеличуючи
Радісно весну.

Американський підприємець німецького походження Леві Стросс у Сан-Франциско 20 травня 1873-го отримав патент на штани з металевими кнопками на кишенях.

Стросс створив за 10 років до цього робочий одяг для гірників і золотошукачів. Штани нагадували комбінезон і були скроєні з коричневої тканини, призначеної для наметів і тентів. Брезентова тканина для цих штанів відправлялася з Італійського порту Генуя, і на пакунках ставили штамп місця відправлення «Genes». Одержувачі-американці читали штамп на свій лад – «Джине».

Володимир Верховень

Так чи ні?

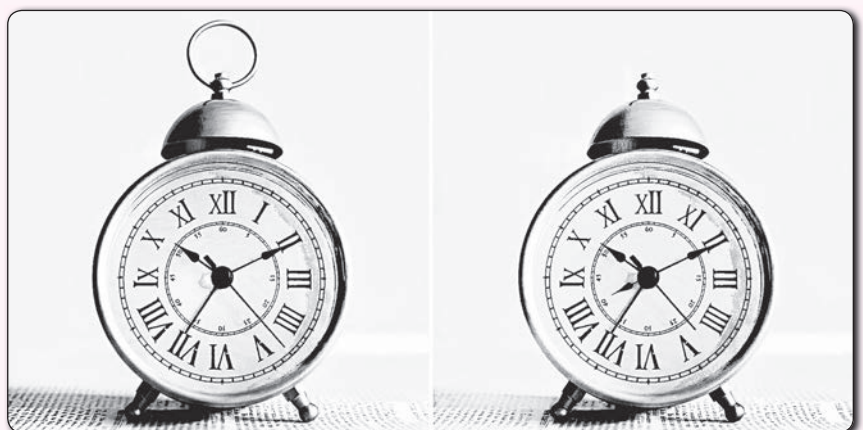
**Зранку борються в мені
два бажання: так і ні.**

**Уставати з ліжка
чи полежать трішки?**

**Перше каже: так!
Виростеш козак.**

**Друге каже: ні!
Ти ростеш – у сні.**

**Що ж мені робити:
як їх примирити?**

Знайди розбіжності на цих годинниках.

У СВІТІ КАЗОК

*Казка – чарівна країна
Казка – чарівна країна!
Все в ній прсто й зрозуміло,
Мова там для всіх єдина...
То ж простуй у казку сімло!
Там всі звірі мову мають,
Квіти вміють розмовляти,
Всі про все на світі знають,
Стежку можуть показати.*

(Надія Красоткіна)

Сила слова

(Ірландська народна казка)

Якось великий будівничий Гоб на запрошення французького короля вибрався до Франції будувати йому палац і взяв з собою задля товариства малолітнього сина.

Стояв спекотний літній день, і обидва вони дуже стомилися, особливо хлопчик, тендітний тілом і не звиклий до мандрів.

Ополудні подорожні добулися до гори Круах Горм, що означає «Блакитний Бескид», і Гоб сказав хлопчикові:

– Сину мій, перенеси свого старого батька через гору!

Малюк здивувався:

– Та що ви таке кажете, тату! Не можу я зробити того, що мені не по силі, ви й самі знаєте.

– Що ж, тоді вертаймося додому, – сказав Гоб.

І вони повернулися додому.

Другого ранку Гоб каже синові:

– Сьогодні ми знову виберемося в дорогу, і хай нам пощастить!

І вони вирушили з дому.

Стояла спека, і коли вони досягли підніжжя Блакитного Бескиду, обидва стра-

шенно втомилися, як і попереднього дня. І Гоб сказав хлопчикові:

– Сину мій, перенеси мене через гору!

А хлопчик відповів:

– Тату, та ви, їй-бо, таки втратили розум. Я й сам ледве чи подужаю вибратись на таку верховину, де вже мені ще й вас перенести!

– Що ж, тоді знову вертаймося додому, – сказав Гоб.

І вони ще раз повернулися додому.

Цього вечора, коли Гоб уже ліг спати, мати спитала сина:

– Два дні поспіль ви з батьком вибираєтесь у дорогу до Франції, та щодня повертаєтесь додому. З якої це причини?

– Мамо, мені здається, наш тато зовсім глузду

лишився, – відповів син. –

Щоразу, коли ми доходимо до Блакитного Бескиду, я мало з ніг не падаю від жароти й втоми, а він – лишень подумати! – просить мене, малого й слабосилого, щоб я переніс його через гору!

– О, мій хлопчику, – сказала йому на це мати, – тобі ще

треба багато чого навчитися, перш ніж ти наберешся розуму. Ось послухай-но, що я тобі пораджу. Завтра вранці ви з татом знову вирушите в дорогу, і коли дійдете до Блакитного Бескиду, тато знову звернеться до тебе з тими самими словами. Він попросить, щоб ти переніс його через гору. Отож ти тоді почни розповідати йому «Лісову зозулю», або «Королеву Самотнього острова», або «Королівну з Пагорба Край Світу», або ще якусь із чудових ірландських казок, що я розповідала тобі вечорами, коли ти був малий. Отак почни розповідати і йди далі, і побачиш, що буде!

Син пообіцяв послухатись матеріної ради. І коли наступного дня вони з батьком підійшли до Блакитного Бескиду, Гоб знову попросив:

– Сину мій, перенеси мене через гору!

Хлопчик, наче не почувши батькових слів, спитав:

– Тату, а ви чули коли-небудь казку про трьох синів ірландського короля, які намислили вкрати дочку арабського шейха?

– Чув, – відповів батько, – але таку гарну казку я б міг слухати безліч разів!

І тоді хлопчик почав розповідати від самого початку й до кінця цю прегарну казку, і говорив він так само захоплено, як колись його мати. І коли він промовив останні слова цієї довгої-предовгої історії, батько підвів погляд і подивився спершу вперед, потім назад, потім угору і що ж він побачив? Що Блакитний Бескид височить Петро уже позаду.

– О мій хлопчику! – вигукнув Гоб. – Ти син своєї матері! Сьогодні ти так легко переніс нас обидвох через гори!

Оксана Сенатович

Травень

Я травень – сонця помічник,
Я в сонця – сонячний двірник:
Щоденно вранці на зорі
Його стрічаю у дворі,
Кажу до нього: – В добрий час,
Ласкаво просимо до нас.

Я травень – місяць-килимар,
Я ще вигадник і штукар:
Луги вкриваю килимами,
Дружу з бездомними птахами
І в килимах отих густих
Ліплю будиночки для них.

Я травень – місяць-золотар,
Позолочу старий амбар,
Нехай на сонці золотіє
Старий амбар, і двір, і дім.
Нехай старий світ молодіє
Під диво-пензликом моїм.

Павло Тичина

Блакить мою душу обвіяла,
Душа моя сонця намріяла,
Душа причастилася кротості трав,
Добрідень я світу сказав!

Струмок серед гаю, як стрічечка.
На квітці метелик, мов свічечка,
Хвилюють, маюють, квітують поля,
Добрідень тобі, Україно моя!

Анатолій Качан

Райські дні

Знову на білім світі
Райські настали дні:
Як молоком облитий,
Тьохкає сад пісні.

Знову над нашим хутором
З хмари, що йде на Крим,
Склавши долоні рупором,
Пробує голос грім.

Ніби школярка з бантами,
Що в перший клас пішла,
Вперше в житті під хатою
Яблунька зацвіла.

Яблунька та заквітчана
Тихо мені бринить:
«А відгадай-но, дівчинко,
В квітці якій дзвенить?»

Марійка Підгірянка

Де нам наймиліше

Ой, нема миліше,
Нема веселіше,
Як в бабці в гостині –
Медом нагодує,
Солодко цілує
Личенько дитині.

Яблuchок нав'яже,
Казочку розкаже,
Ще й лялечку справить, –
Бабуся радіє,
Сама молодіє,
Коли внучків бавить.

Зроби яскраві писанки

Для першого разу виготовлення писанок оберіть простий геометричний візерунок. Знадобиться: писанок, олівець, віск або парафін, запалена свічка, барвники, серветки.

Писанок можна купити готовий або зробити самому із палички з-під суші. До неї прив'язати скручену в гостру лічку щільну фольгу. Так писанок готовий.

Етапи розпису:

1. Потрібно поділити яйце на сектори. Для цього треба простим олівцем намалювати коло на «екваторі» яйця, далі – з'єднати полюси яйця двома лініями. Так ділити шкаралупу на 8 сегментів. Далі в розкреслені сектори простим олівцем нанести малюнок, який вибрали.

2. У писанок покласти віск чи парафін і нагріти на вогні свічки. Інакше буде малювати не рівну лінію, а розірвану. Якщо так трапиться, то потрібно ще раз добре нагріти віск.

3. Після того, як замалювали потрібний рисунок воском, покласти яйце у фарбу на 5 хв. Щоб вона краще бралась до яйця, потрібно перед розмальовуванням занурити у воду з оцтом на 2хв.

4. Потім дістати яйце – і протираємо його серветкою чи паперовим рушником.

5. Далі знову нагріти писанок і покрити воском лінії, які мають залишитись в іншому кольорі.

Степан Жупанин

Писанки

Ввечері матуся нас чарує –
Писанки на виставку
малює.

Віск черпає
Писачком із блюдця,
Її очі лагідно сміються.
Її очі
Світяться у ласці.
Квітоньки на писанці
Зірчасті,
А на другій –
Півники та бджоли,
Ми таких не бачили
ніколи.

А на третій
Олені і сарни,
На четвертій –
Рушничок прегарний...
Дивиться
І тішиться матуся:
Я у неї малювати вчуся.

З поштової скриньки

Весняна пора кличе у природу, запрошує у туристичний похід. Словаччина багата на замки. Чому б ван не вибратися на Зборієський замок, що на Бардіївщині. Найстаріша згадка про замок є з початку XIV століття.

Хортиця. Острів є найбільшим на Дніпрі і розташований поблизу Запоріжжя. Острів є заповідником, на якому знаходиться комплекс «Запорізька Січ».

Знайди розбіжності на цих малюнках.

№ 1 (915) сень 2021

ДЗВІН

література та мистецтво

У першому цьогорічному літературному журналі «Дзвін», що виходить у Львові, було надруковано сатиричну повість Юліуса Панька «Я – Михась».

Павло Глазовий

Синочок

На розпеченому пляжі
Лає даму дама:

– Та яке ж це виховання?

Та яка ж ви мама?

Та скажіть же ви що-небудь
Своєму синочку!

Він же кидає грязюку

На мою сорочку!

– То якраз не мій синочок, –

Дама гордо мовить, –

Мій он вашим капелюшком
Жабеняток ловить.

Петро Осадчук

Квіти в травах

На лунок примчали діти,
наче бджілок рій,
і гайда шукати квіти
у траві густій.

Поспитав у сонця вітер:

– Спробуй зрозумій,
де тут діти, а де квіти
у траві густій.

Василь Стефаник

Шкода

У Романихи ослабла коро- ва. Лежала на соломі і сумно дивилася великими сивими очима. Ніздря дрожали, шкіра морщилася – дрожала ціла у горячці. Пахло від неї слабистю і болем страшним, але німим. В таких випадках найбільше жаль, чому худобина не може заговорити і поскаржитися.

– То очі виде, що вона не буде. Може би, й поміг що, якби то кров, а то хтось кинув оком на ню, бодай му повілізали, та й тепер нема ради. Здайтеся на бога – може, вас потішить...

Так казав Ілаш, що знав до худоби.

– Ой Ілашку, видко, що не буде, але як її не буде, та й мене не треба. Я цілий свій вік змарнувала, аби коровки дочекати- си. Від чоловіка лишила-м си, син умер у войську, а я крірвала та робила і ніч і день. Такі зимові ночі довгі, а я до днини пре-ду, аж ми пушки спухають, аж пісок у очах стає. Лиш один бог знає, як я тот грейцір гірко претала, заки наплетала...

– То, видите, бідному то все так, а хоть би-с руки зробив по лікті, та й нічого з того не буде! Уже так є, та й що діяти? Треба якось так жити...

– Та й не знати, що свої голові робити, та й що діяти, та й хто би мені раду дав?

– Ще кличтеси на яку днинку, аби-сте службу наймили та й обідець зробили. Або дайтеся на відпуст Івана Сучавського; кажуть, що багато помагає.

– Ой, вже я си покликкала і на днинку, і на Зарваницьку матір божу, і кличуси на Івана Сучавського.

– Може, кажу, бог вам поможе, як здастеси на него. Най вам бог дасть якнайліпше.

І Ілаш пішов.

Романиха сіла коло корови і

пильнувала її, аби не згибла. Давала їй, що мала найліпше, але вона не хотіла нічого їсти. Лиш дивилася на бабу і жалю їй завдавала.

– Маленька, маленька, що тебе болить? Не лишей стару бабу без ложки молока. Потіш ні хоть трошки.

І гладила корову по чолі і по- під горло, і голосила над нею.

– Де, де я годна стегнутиси на другу?! Ані пушок зложити, ані гли примкнути вже-м не годна; де мені на старість за корову дбати?

Корова дрожала, а Романи- ха її накрила своїм кожухом і чипіла над нею, розгорнена, на морозі. Сама дзвонила зубами, але не відступала.

– А може, це за гріхи так мене бог карає? Бо не раз я через тебе, небого, нагрішила! Десь межі трошки підпасла, десь гарбузик урвала, десь па- синочок уломила. Але я ніколи нікому молока не желувала. Десь дитина занеможе, десь жінка у злогох, а я йду з гор- нетком та й несу молочка. Та й сирця я роздавала людям до кулешки. Господи, не карай ні тежко – бідну одову. Нічо вже чужого не порунтаю, лиш да- руй ми корову!

Отак до пізньої ночі Рома- ниha голосила над коровою. Кропила її свяченою водою, але ніщо не помагало. Вона розтягла ноги на цілу стаєнку і гонила боками, аж рикала. Баба гладила, обіймала, при- говорювала, але таки нічого не могла вдіяти.

Місяць освічував стаєнку че- рез двері, і баба виділа кожний рух корови. Вона врешті під- нялася. Ледво держалася на ногах. Розглядалася по стаєн- ці, як би прощалася з кожним кутом.

Потім упала на соломі і роз- тяглася як струнва. Романиха приклякла коло неї і шурувала її віхтем. Сама не знала, що з нею діється. Потім корова за- рикала голосно і почала бити ногами. Романисі зробилося горячо, жовто в очах, і, закер- вавлена, впала. Корова біла ногами і роздирала бабу на ка- валки.

Обі боролися зі смертю.

Сидір Воробкевич

Старий вівчар

**Коло кладки при потоці
Кучерявий дуб стоїть:
Люди кажуть, що він має
Не одну вже сотню літ.**

**Як весна настане красна
І пташата ся озвуть
Та весело берегами
Заговорить синій Прут,**

**То під дубом на флюярі,
Мовби хлопець молодий,
У тінистім холодочку
Грає наш чабан старий.**

**Діточки біжать до кладки,
Окружають співака
І круг нього витинають
Веселого тропака.**

**А старий вівчар все грає,
Смуток свій тяжкий забув,
Свіжу силу в старих костях,
Мовби чар дивний почув.**

**Діти тнуть в одно дрібної
І співають: ой! на! на!
Все віджило з сну твердого,
Пробудилася весна...**

Трицю, Трицю, до роботи!

Грицю, Грицю, до роботи!
В Гриця порвані чоботи...
Грицю, Грицю, до телят!
В Гриця ніженьки болять...

Грицю, Грицю, молотити!
Гриць нездужає робити...
Грицю, Грицю, врубай дров!
Кахи-кахи! Нездоров...

Грицю, Грицю, роби хліб!
Кахи-кахи! Щось охрип...
Грицю, Грицю, до Марусі!
«Зараз, зараз уберуся!»

Грицю, Грицю, хоч жениться?
«Не можу одговориться!»
Грицю, Грицю, кого взяти?
«Краще Галі не зіскати!»

Галю, серденько моє,
Чи підеш ти за мене?»
«Стидкий, бридкий, не люблю
І за тебе не піду!»

ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Василь Стефаник

Народився 14 травня 1871 року в селі Русів Івано-Франківської області в сім'ї заможного селянина. У 1880 р. батько віддав до другого класу початкової школи в Снятині. Навчався у Снятинській міській школі, потім у польських гімназіях

у Коломиї та Дрогобичі. Був виключений з Коломийської гімназії через участь у «Покутській трійці». По закінченні Дрогобицької гімназії вступив до медичного факультету Краківського Університету. Поступово втрачав зацікавлення медициною і зрештою у 1900 покинув університет. У 1904 р. одружився на дочці священника Ользі Гаморак. Мав трьох синів. У 1910 р. перейшов батьківський спадок у рідному селі, куди він переїхав і де прожив до кінця життя. Перші літературні спроби припадають на роки навчання в гімназії; 1897 в чернівецькій газеті «Праця» надруковано кілька його новел з життя покутського села. Засновує читальні «Просвіти», як член Радикальної партії агітує на виборах, виголошує палкі промови на вічах, 1908–1918 працює послом австрійського парламенту. 1916 Стефаник повертається до літературної творчості, яка триває до 1933.

Помер 7 грудня 1936 року.

Твори: MORITURI, Амбіції, Ангел, Вечірня година, Вовчиця Воєнної школи, Гріх, Давня мелодія, Діти, Діточа пригода, Дорога, Злодій, Камінний хрест, Катруся, Кленові листки, Лан, Майстер, Марія, Межа, Навина, Осінь, Палій, Підпис, Побожна, Портрет, Похорон, Санчата, Скін, Сон, Сини, Стратився, Суд, Такий панок, Шкода.

Василь Стефаник

Новина

У селі сталася новина, що Гриць Летючий утопив у річці свою дівчинку. Він хотів утопити і старшу, але випросилася. Відколи Грициха вмерла, то він бідував. Не міг собі дати ради з дітьми без жінки. Ніхто за нього не хотів піти заміж, бо коби-то лишень діти, але то ще й біда і нестатки. Мучився Гриць цілі два роки сам із дрібними дітьми. Ніхто за нього не знав, як він живе, що діє, хіба найближчі сусіди. Оповідали вони, що Гриць цілу зиму майже не палив у хаті, а зимував разом із дівчатами на печі.

А тепер усе село про нього заговорило.

То прийшов він вечором додому та й застав дівчата на печі.

– Дедю, ми хочемо їсти, – сказала старша, Гандзуня.

– То їжте мене, а що ж я дам вам їсти? Аді, є хліб, та й начинейтеси!

Та й дав їм кусень хліба, а вони, як щенята коло голої кістки, коло того хліба заходилися.

– Начинила вас та й лишила на мою голову, бодай і земля вікінула! А чума десь ходить, бодай голову зломилася, а до вас не поверне. Цеї хати і чума збоєла би си!

Дівчата не слухали татової бесіди, бо таке було щоднини і щогодини, і вони привикли. Їли хліб на печі, і дивитися на них було страшно і жаль. Бог знає, як ті дрібонькі кісточки держалися вкупі? Лише четверо чорних очей, що були живі і що мали вагу. Здавалося, що ті очі важили би так, як олово, а решта тіла, якби не очі, то полетіла би з вітром, як пір'я. Та й тепер, як вони їли сухий хліб, то здавалося, що кістки в лиці потріскають.

Гриць глянув на них із лави і погадав: «Мерці!» – і напудився так, що аж його піт обсипав. Чогось йому так стало, як коли би

йому хто тяжкий камінь поклав на груди. Дівчата глемедали хліб, а він припав до землі і молився, але щось його тягнуло все глядіти на них і гадати: «Мерці!»

Через кілька днів Гриць боївся сидіти в хаті, все ходив по сусідах, а вони казали, що він дуже журився. Почорнів, і очі запали всередину так, що майже не дивилися на світ, лиш на той камінь, що давив груди.

Одного вечора прийшов Гриць до хати, зварив дітям бароболі, посалив та й кинув на піч, аби їли. Як попоїли, то він сказав:

– Злізайте з печі та підемо десь у гості.

Дівчата злізли з печі. Гриць натягнув на них драночки, взяв меншу, Доцьку, на руки, а Гандзуню за руку та й вийшов із ними. Йшов довго лугами та став на горі. У місячнім світлі розстелилася на долині ріка, як велика струя живого срібла. Гриць здригнувся, бо блискуча ріка заморозила його, а той камінь на грудях став іще тяжчий. Задихався і ледви міг нести маленьку Доцьку.

Спускалися в долину до ріки. Гриць стреготав зубами, аж гомін лугом розходився, і чув на грудях довгий огневий пас, що його пік у серце і в голову. Над самою рікою не міг поволі йти, але побіг і лишив Гандзуню. Вона бігла за ним. Гриць борзенько взяв Доцьку і з усієї сили кинув у воду.

Йому стало легше, і він заговорив скоро:

– Скажу панам, що не було ніякої ради: ані їсти що, ані в хаті затопити, ані віпрати, ані голову змити, ані ніц! Я си кари приймаю, бо-м завинив, та й на шибеницу!

Коло нього стояла Гандзуня і говорила так само скоро:

– Дедику, не топіть мене, не топіть, не топіть!

– Та як си просиш, то не буду, але тобі би ліпше, а мені однак пацити, ци за одну, ци за дві. Будеш бідити змалку, а потім підеш у мамки жидам та й знов меш бідити. Як собі хочеш.

– Не топіть мене, не топіть!..

– Ні, ні, не буду, але Доці вже ліпше буде, як тобі. То вертайси до села, а я йду мелдуватися. Аді, оцев стежечков йди, геть, геть аж угору, а там прийдеши до першої хати, та й увійди, та й кажи, що так і так, дедя хотіли мене утопити, але я си віпросила та й прийшла, аби-сте мене переночували. А завтра, кажи, може би, ви мене де наймили до дитини бавити. Гай, іди, бо то ніч.

І Гандзуня пішла.

– Гандзю, Гандзю, а на тобі бучок, бо як ті пес надібає, та й роздере, а з бучком май безпечніше.

Гандзю взяла бучок і пішла лугами.

Гриць заковчував штани, аби перейти ріку, бо туди була дорога до міста. Вступив уже у воду по кістки та й задеревів.

– Мнеоца і сина і світого духа аминь. Очинаш їжи ес на небесі і на землі...

Вернувся і пішов до моста.

Яблучне печиво

Традиційне українське печиво має назву «гамула». Його готують з запечених яблук, а подають з ромашковим заварним кремом.

Спочатку готуємо тісто. Для цього необхідно ретельно помити 2 яблука, розрізати їх навпіл та видалити серцевину з кожної половини. Далі викладаємо половинки на деко, попередньо застелене фольгою. Запекати в духовці варто за температури 180°C приблизно 40 хвилин.

Коли яблука будуть готові вибираємо м'якоть для пюре. До неї додаємо 1-2 ст. л. цукру, 50 г вершкового масла, дрібку солі, а також 170 г пшеничного борошна і 75 г вівсяного. Суміш ретельно перетираємо до утворення масляної крихти та додаємо 1 яйце.

Наступний етап – замішуємо тісто поки воно не стане тугим. Після чого обертаємо його харчовою плівкою і ставимо у холодильник на 20-30 хвилин.

Тим часом займаємось приготуванням заварного крему з ромашки. В невеличкій каструлі нагріваємо 400 мл молока з 1 ст. л. сухої ромашки. Відокремлюємо в миску 4 жовтки, перемішуємо їх з 100 г цукру. Додаємо до суміші 1 ст. л. крохмалю та ще раз перемішуємо. Далі необхідно процідити молоко з ромашкою та вилити його до миски з жовтками та цукром. Перемішуємо все вінчиком і знову повертаємо у

каструлю. Майже готовий крем прогріваємо на невеликому вогні, постійно помішуючи. Додаємо 50 г вершкового масла і помішуємо вінчиком до бажаної густоти.

Повертаємось до тіста. Розкачуємо його між двома листами пергаменту, щоб воно було однорідним і не залишалось на столі. Товщина шару тіста має бути приблизно 0,5 см. Тепер беремо звичайну склянку і формуємо з тіста форму печива.

Застеляємо пергаментом деко і викладаємо печиво. Випікати потрібно 7-10 хвилин за температури 200°C.

Подавати печиво з заварним кремом.

Віра Багірова

Кольоровий віршик

Кульбабка тиха при стежині
Жовтіється сама собі.
А у волошки очі сині,
А в неба очі голубі.

Зелені клени стали колом
Побіля нашого двора,
А ген за тихим жовтим полем
Червоне сонце догора.

Степан Жупанин

Нарциси

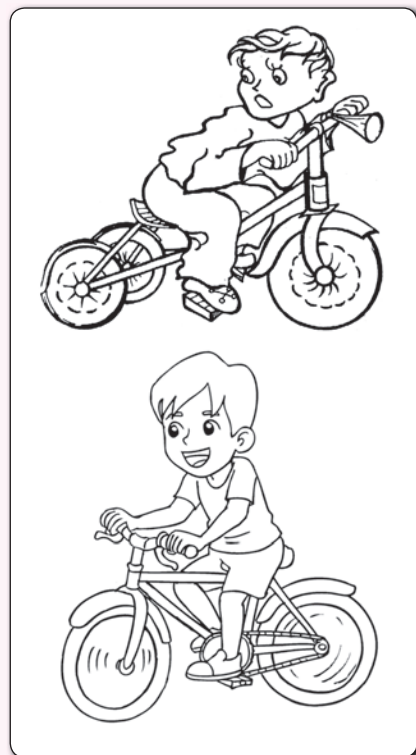
Йшли стрункі, прямі, мов списи,
Понад Тисою нарциси, –
Весняного сонця цвіт,
Золотисто-білий світ.
Задивилися нарциси
У прозорі води Тиси.
І zostались на віки
Біля дзеркала-ріки.
І тепер по всім Затиссі
Линуть пахощі нарцисів.
А долину білу тут
Вже Нарцисовою звуть.

Євген Шморгун

На велосипеді

Їду я на трьохколісній
Голубім велосипеді
Всіх пережену я, звісно,
І поїду попереду.

Лиш у вухах вітер свище!
Так би мчати, мчати, мчати...
Я поїхав би ще швидше,
Щоб чотири коліщати!

Розмалюй.

Марія Познанська

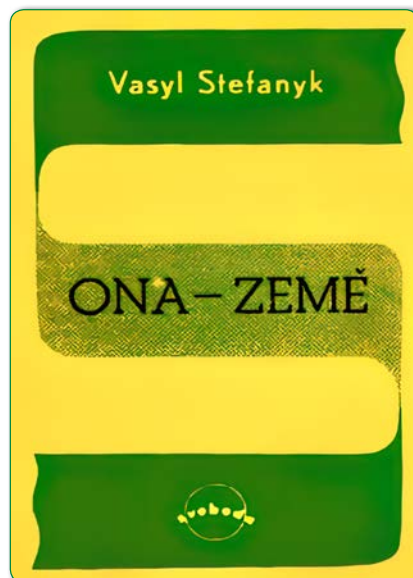
Співай, соловейку!

Аж гнеться калина від співу дзвінкого!
 Це хто там співає? Не видно нікого.
 Погляньте пильніш у калину рясну:
 Ото соловейко стрічає весну.

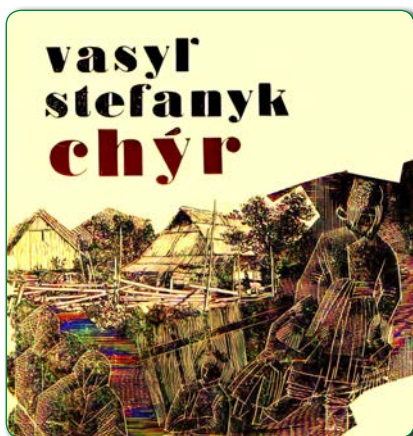
Щебече, витьохкує, срібно сміється,
 І де тільки сила у нього береться!
 Такий же маленький, а як він співа,
 Немовби до нас вимовляє слова.

Співа соловейко про сонце й хмаринку,
 Про любу Україну, що квітне в барвінку,
 А нам не наслухатись гарних пісень –
 В садок, під калину, приходим щодень,

І дуже ми вдячні маленькій пташині.
 Хоча вона взимку жила на чужині,
 Та пісню принесла у рідний край...
 Співай, соловейку, ще дужче співай!

До визначних чеських перекладачів, які популяризували творчість Василя Стефаника належав Рудольф Гулка (1887-1961). У празькому видавництві «Свобода» у 1945 році виходить з-під його пера вибране творів В. Стефаника «Ona-Země».

У 1976 році у «Східнославацькому видавництві» в Кошицях появилось словацьке вибране творів Василя Стефаника під назвою «Chyr» («Новина») у перекладі Юрая Андрічіка.

Український плавець Михайло Романчук став переможцем XXXV чемпіонату Європи з водних видів спорту в Будапешті. У фінальному запливі на дистанції 1500 метрів вільним стилем Романчук із результатом 14 хвилин 39,89 секунд став чемпіоном Європи. 24-річний М. Романчук здобує друге «золото» на чемпіонаті Європи з плавання. Романчук переміг на дистанції 800 метрів вільним стилем.

**KULT
MINOR**

s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamo. EV 3302/9.

„VESELKA“ – časopis pre deti. Ročník 69, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Borodáča č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sazba NITECH

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканин. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.